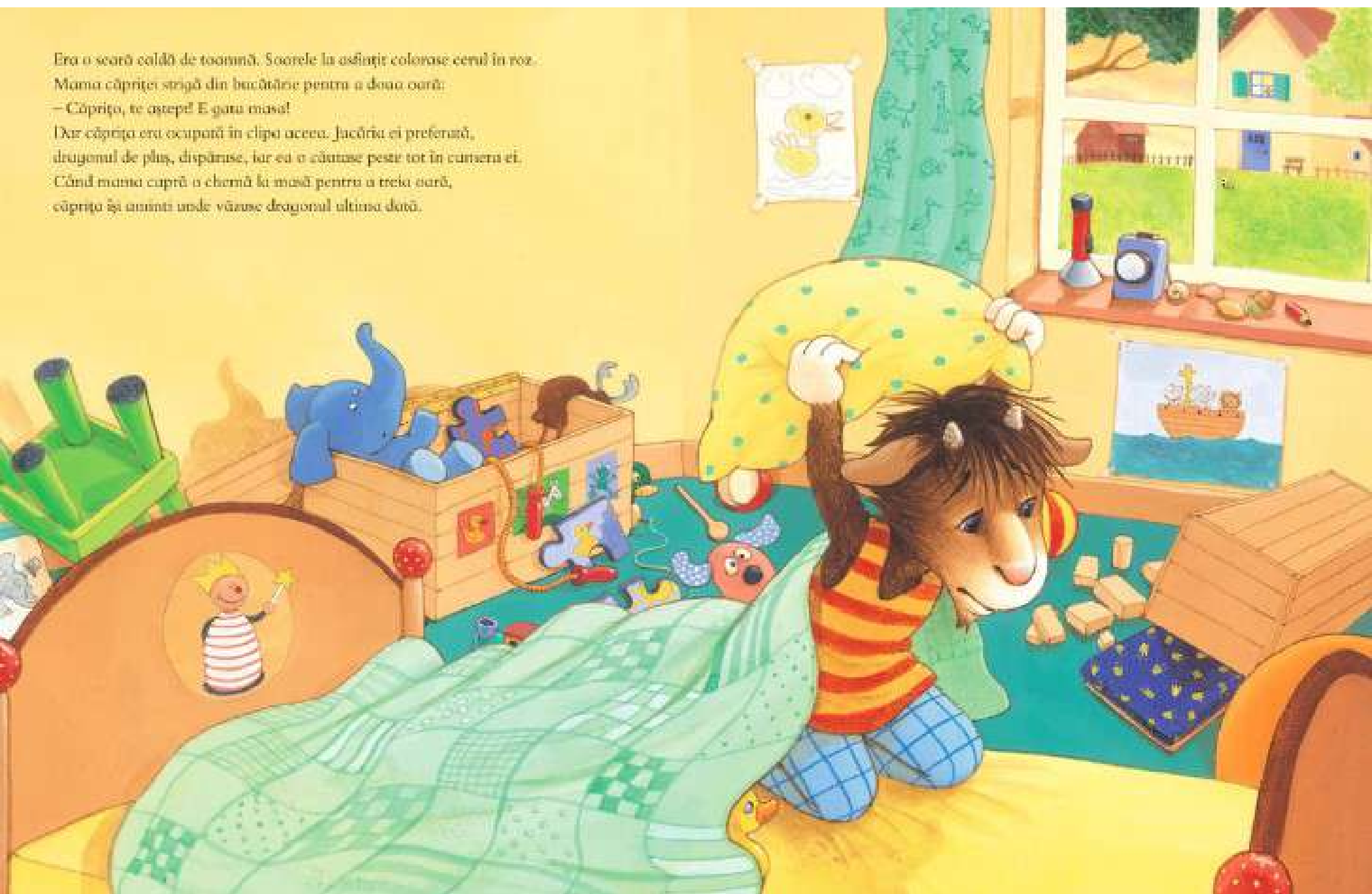

Era o seară caldă de toamnă. Soarele în asfințit colorase cerul în roz.
Mama căpriței strigă din bucătărie pentru a doua oară:
– Căprițo, te aștept! E gata masa!
Dar căprița era ocupată în clipa aceea. Jucăria ei preferată,
dragonul de pluș, dispăruse, iar ea o căutase peste tot în camera ei.
Când mama capră o chemă la masă pentru a treia oară,
căprița își aminti unde văzuse dragonul ultima dată.

- Gâscașuța! strigă supărată căprița.
Probabil că gâscașuța mi-a luat dragonul și l-a dus acasă.
Mama capră se încrunță.
– De ce ar face gâscașuța așa ceva? întrebă ea.
Căprița se înroși un pic.
– S-ar putea să fi fost supărată pe mine, zise ea încet.
– Din ce cauză? o întrebă mama ei.

- Atunci gâscașuța se înroși mai tare.
– Pentru că n-am lăsat-o să se joace cu dragonul meu, mormură ea.
– Așa, deci, spuse mama capră.
– Și pentru că m-am supărat fiindcă voia să mângâie dragonul.
– Înțeleg, spuse mama capră.

Afară se lăsase noaptea. Mama găscă stătea în pat alături de puil ei și îi spunea o poveste ca să adoarmă. Era despre o găsculiță care își pierduse jucăria de pluș și plângea atât de tare de tristețe, încât se cutremurau pereții casei. Dar găsculița nu voia să audă povești despre jucării de pluș pierdute:
– Nu-mi place povestea asta, îi spuse ea mamei.
Apoi se ridică din pat și se uită afară pe fereastră.

Noaptea întinseasă învăluisse grădina.
Doar în casa de vizavi, în camera căprioței, încă era lumina aprinsă.
Și, deodată, găsculița văzu că la fereastra de vizavi era cineva.
Găsculița se tușii.
Inima îi bătea cu putere. Foarte tare și foarte repede.